ARTEMIS FOWL

WSOY

EOIN COLFER

Eoin Colferin teoksia:

ARTEMIS FOWL

ARTEMIS FOWL: TEHTÄVÄ POHJOISESSA

ARTEMIS FOWL: IKUISUUSKOODI

ARTEMIS FOWL: SALAISET KANSIOT

ARTEMIS FOWL: OPALIN KOSTO

ARTEMIS FOWL: KADONNUT SIIRTOKUNTA

ARTEMIS FOWL: AIKAPARADOKSI

ARTEMIS FOWL: ATLANTISKOMPLEKSI

ARTEMIS FOWL: VIIMEINEN VARTIJA

WARP: SALAMURHAAJAN OPPIPOIKA

WARP: PYÖVELIN VALLANKUMOUS

WARP: MESTARIN KOSTO

TOIVOMUSLISTA

SUPERNATURALISTI

ETSIVÄTOIMISTO PUOLIKUU

SIIPIMIES

VIELÄ YKSI JUTTU...

HIUSKARVAN VARASSA

LEGENDA POTTU-MÄKISESTÄ

LEGENDA KAPTEENI KORPIN HAMPAISTA

LEGENDA MAAILMAN TUHMIMMASTA POJASTA

TOHTORI ANNA-LIISA

Eoin Colfer – Andrew Donkin – Giovanni Rigano:

ARTEMIS FOWL (SARJAKUVASOVITUS)

ARTEMIS FOWL: TEHTÄVÄ POHJOISESSA (SARJAKUVASOVITUS)

Artemis Fowl

Eoin Colfer

Suomentanut Jaakko Kankaanpää

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

Englanninkielinen alkuteos
ARTEMIS FOWL

Copyright © Eoin Colfer, 2001
Suomenkielinen laitos © Jaakko Kankaanpää ja WSOY 2001, 2016

ISBN 978-951-0-41907-6

Painettu EU:ssa

Jackielle

SISÄLLYSLUETTELO

Esipuhe		9
1.	Kirja	11
2.	Käännös	27
3.	Holly	41
4.	Sieppaus	74
5.	Kadonnut virkatehtävissä	89
6.	Piiritys	124
7.	Mulch	172
8.	Peikko	212
9.	Ässä hihassa	252
Loppusanat		291

ESIPUHE

Miten kuvailla Artemis Fowlia? Monetkin psykiatrit ovat yrittäneet, mutta epäonnistuneet. Ongelman ydin on Artemiksen älykkyys. Hän pystyy huiputtamaan kaikissa psykologisissa testeissä. Lääketieteen huippunimetkään eivät ole saaneet hänestä selvää, ja monia heistä on hänen jäljiltään passitettu toipumaan omiin hoitolaitoksiinsa.

Artemis oli epäilemättä ihmelapsi. Miksi hänen kaltaisensa nero valitsi elämänurakseen rikollisuuden? Kysymykseen voisi vastata vain Artemis itse. Mutta hän antaa muiden arvailla.

Uskoakseni kohdettamme voi parhaiten luonnehtia kertomalla hänen ensimmäisestä, nykyään jo kuuluisasta rikollisesta hankkeestaan. Olen laatinut tämän selonteon uhreilta keräämieni ensikäden tietojen perusteella, ja kertomuksen myötä ymmärrätte varmasti, että tehtävä ei ollut mitenkään helppo.

Kyseinen tapahtumasarja sai alkunsa joitakin vuosia sitten, aivan 2000-luvun alussa. Artemis Fowl oli laatinut suunnitelman, jonka avulla aikoi tehdä suvustaan jälleen rikkaan. Uskomattoman rohkean suunnitelman. Suunnitelman, joka uhkasi tehdä lopun monesta mahtavasta kulttuurista ja syöstä maailman lajienväliseen sotaan.

Hän oli silloin kaksitoistavuotias...

I KIRJA

HO Chi Minh kesällä. Läkähdyttävän kuuma kaupunki minkä tahansa mittapuun mukaan. On sanomattakin selvää, ettei Artemis Fowl olisi sietänyt niin tukalia olosuhteita, ellei pelissä olisi ollut jotain tavattoman tärkeää. Tärkeää suunnitelman kannalta.

Aurinko ei sopinut Artemikselle. Hän ei ollut edukseen auringonpaisteessa. Sisällä tietokoneen ääressä vietetyt pitkät tunnit olivat vieneet värin hänen kasvoiltaan. Hän oli päivänvalossa kalpea kuin vampyyri ja melkein yhtä säikky.

»Butler, toivottavasti tässä jutussa todella on jotain perää», hän sanoi hiljaisella, sivistyneellä äänellä. »Ettei käy niin kuin Kairossa.»

Sanoihin sisältyi lievä moite. Egyptin-matkallaan he olivat luottaneet Butlerin tietolähteen perättömiin lupauksiin.

»Ei, sir. Tällä kertaa olen varma. Nguyen on kunnon mies.»

»Hmm», Artemis hymisi edelleen epäilevänä.

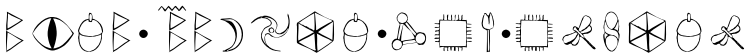

Ohikulkijat olisivat ehkä hämmästyneet kuullessaan aikuisen eurooppalaisen miehen puhuttelevan keskenkasvuista poikaa sanalla *sir*. Elettiinhän sentään jo kolmatta vuosituhatta. Miehen ja pojan välillä vallitseva suhde oli kuitenkin hyvin erikoinen, eivätkä he suinkaan olleet tavallisella turistimatkalla.

He olivat linnoittautuneet Dong Khai -kadun varrella sijaitsevan kahvilan terassipöytään ja katselivat paikallista nuorisoa sen päristellessä ympäri toria mopoillaan.

Nguyen oli myöhässä, eikä päivänvarjon tarjoama säälittävän pieni suoja juuri parantanut Artemiksen mielialaa. Se oli kuitenkin vain hänen tavanomaista pessimismiään. Murjottavan kuoren alla hehkui toivon kipinä. Tuottaisiko retki todella tulosta? Löytäisivätkö he Kirjan? Sitä ei uskaltanut edes toivoa.

Tarjoilija ilmestyi heidän pöytänsä viereen.

»Saisiko herroille olla lisää teetä?» hän kysyi ja nyökytteli raivokkaasti.

Artemis huokaisi. »Säästäkää meidät tuolta ilveilyltä ja istukaa seuraamme.»

Tarjoilija kääntyi vaistomaisesti Butlerin puoleen, koska tämä oli aikuinen.

»Mutta minähän olen tarjoilija.»

Artemis naputti pöytää kiinnittääkseen miehen huomion.

»Teillä on käsin tehdyt kävelykengät, silkkipaita ja kolme kultaista sinettisormusta. Englannin ääntämyksessänne kuuluu häivähdys oxfordilaisesta korostuksesta ja kyn-

sienne kiillosta päätellen olette äskettäin käynyt manikyyrissä. Ette ole tarjoilija. Olette Nguyen Xuan, jota olemme tulleet tapaamaan, ja olette sonnustautunut tuohon säälittävään valepukuun ottaaksenne vaivihkaa selville millainen asevarasto meillä on mukanamme.»

Nguyenin hartiat lysähtivät kokoon. »Se on totta. Uskomatonta.»

»Mitä vielä. Ei pelkkä risainen esiliina vielä tarjoilijaa tee.»

Nguyen istuutui ja kaatoi minttuteetä pikkuruiseen posliinikuppiin.

»Voin toki tehdä teille selkoa aseistuksestamme», Artemis jatkoi. »Minulla ei ole aseita. Mutta Butlerilla, joka on… tuota… hovimestarini, on Sig Sauer kainalokotelossa, kaksi Shrike-heittoveistä kengissä, kaksipiippuinen Derringer hihassa, kuristuslanka rannekellossa ja kolme tainnutuskranaattia pukunsa taskuissa. Oliko vielä muuta, Butler?»

»Pamppu.»

»Aivan niin. Mukava vanhanaikainen pallopääpamppu paidan sisällä.»

Nguyenin käsi vapisi, kun hän nosti kupin huulilleen.

»Pelko pois», Artemis hymyili hänelle. »Butler ei käytä aseitaan teitä vastaan.»

Nguyen ei näyttänyt vakuuttuneelta.

»Ei toki», Artemis jatkoi. »Butler pystyisi tappamaan teidät paljain käsin sadalla eri keinolla. Joskin olen varma, että yksikin niistä riittäisi.»

Nyt Nguyen oli jo kauhun vallassa. Artemiksella oli yleensä sellainen vaikutus ihmisiin. Kalpea keskenkasvuinen poika, joka puhui kuin vaikutusvaltainen, sivistynyt aikamies. Nguyen oli kuullut Fowlin nimen ennenkin – se tunnettiin kansainvälisen alamaailman piireissä hyvin – mutta hän oli olettanut, että häntä tulisi tapaamaan Artemis Fowl vanhempi, ei tämä poika. Paitsi ettei sana *poika* tuntunut tekevän oikeutta pöydässä istuvalle kolkon näköiselle hahmolle. Ja entä jättiläinen, Butler? Hänestä näki, että hän pystyisi valtavilla käsillään napsauttamaan ihmisen selkärangan poikki kuin kuivan oksan. Seura alkoi Nguyenistä tuntua niin tukalalta, että hän olisi halunnut ottaa jalat alleen mahdollisimman nopeasti. Palkkiosta viis.

»Käydäänpä sitten itse asiaan», Artemis sanoi ja laski pienoisnauhurin pöydälle. »Vastasitte verkko-ilmoitukseemme.»

Nguyen nyökkäsi. Hän toivoi äkkiä kiihkeästi, että hänen tietonsa pitivät paikkansa.

»Niin, herra… herra Fowl, sir. Te etsitte sitä yhtä juttua. Tiedän missä sellainen on.»

»Ihanko totta? Ja pitäisikö minun uskoa teitä noin vain? Tehän voisitte viedä meidät suoraan väijytykseen. Suvullani on vihollisia.»

Butler nappasi lennosta isäntänsä korvanjuuressa inisevän hyttysen.

»Ei, ei», Nguyen sanoi ja otti lompakkonsa esiin. »Tässä näin. Katsokaa.»

Artemis tutki polaroid-kuvaa. Hän onnistui tyynnyttämään sydämensä lyönnit pelkällä tahdonvoimalla. Kuva näytti lupaavalta, mutta toisaalta tietokoneen ja skannerin avulla saattoi nykyään väärentää mitä tahansa. Kuvassa näkyi käsi, joka pisti esiin poimuisten varjojen keskeltä. Laikukas, vihreä käsi.

»Hmm», hän mutisi. »Mikä tämä on?»

»Siinä on nainen. Hän on parantaja. Asuu Tu Do -kadun varrella. Parantaa ihmisiä riisiviinistä. On juovuksissa koko ajan.»

Artemis nyökkäsi. Tieto täsmäsi. Juominen siis. Yksi harvoista säännönmukaisuuksista, joita hänen tutkimuksissaan oli ilmennyt. Hän nousi ja nykäisi valkoisen poolopaitansa rypyt suoriksi.

»Selvä on. Viekää meidät sinne, herra Nguyen.»

Nguyen pyyhkäisi hikeä pienistä viiksistään.

»Pelkkää tietoa. Niin me sovimme. En halua kirousta päälleni.»

Butler nappasi häntä tottuneesti niskasta kiinni.

»Suokaa anteeksi, herra Nguyen, mutta asiat ovat jo kehittyneet siihen pisteeseen, ettei teillä enää ole valinnanvaraa.»

Butler ohjasi vastustelevan vietnamilaisen vuokrajeepin luokse. Nelivetoauto ei ollut järin tarpeellinen kulkuneuvo Ho Chi Minhin tasaisilla kaduilla, Saigonissa niin kuin paikalliset asukkaat yhä sanoivat, mutta Artemis halusi pysytellä mahdollisimman kaukana tavallisesta rahvaasta.

Jeeppi ryömi eteenpäin piinallisen hitaasti, sitä tuskastuttavammin mitä kiihkeämmäksi odotus Artemiksen rinnassa yltyi. Hän ei enää pystynyt tukahduttamaan intoaan. Saattoiko pitkä etsintä olla viimeinkin lähellä loppuaan? Saattoiko juoppo parantajanainen kaikkien heidän pettymystensä jälkeen – kuusi vesiperää kolmella mantereella – viimein olla sateenkaaren päässä odottava kulta-aarre? Artemisia nauratti. Kulta-aarre sateenkaaren päässä. Hänhän oli keksinyt hauskan jutun. Sellaista ei sattunut joka päivä.

Mopot jakaantuivat heidän edessään kuin kalaparvi riutalla. Väkijoukkoa tuntui jatkuvan loputtomiin. Jopa sivukujat olivat täynnä kaupustelijoita ja tinkijöitä. Kokit pudottelivat kalanpäitä rasvasta tiriseviin wokkeihin ja katupojat puikkelehtivat etsimässä leväperäisesti vartioituja arvoesineitä. Muita nuoria istui varjossa kuluttamassa peukaloitaan taskupelien näppäimillä.

Nguyenin khakipaita oli hiestä märkä. Se ei johtunut ilman kosteudesta – siihen hän oli tottunut. Se johtui tästä kirotusta pinteestä. Hänen olisi pitänyt ymmärtää, että rikollisuus ja taikuus on pidettävä erossa toisistaan. Hän lupasi hiljaa itselleen, että jos hän selviäisi touhusta ehjin nahoin, hän parantaisi tapansa. Ei enää vastailisi hämäräperäisiin verkkoilmoituksiin eikä taatusti ryhtyisi tekemisiin eurooppalaisten suurrikollisten jälkikasvun kanssa.

Jeepillä ei päässyt perille asti. Viimein sivukadut kävivät liian kapeiksi suurelle autolle. Artemis kääntyi Nguyenin puoleen.

»Ilmeisesti meidän on jatkettava jalan. Voitte juosta pakoon, jos teistä siltä tuntuu, mutta siinä tapauksessa saatte varautua terävään ja tappavaan kipuun lapaluidenne välissä.»

Nguyen vilkaisi Butlerin silmiä. Ne olivat syvänsiniset, lähes mustat. Niissä ei näkynyt armon häivääkään.

»En lähde pakoon», hän sanoi. »En varmasti.»

He laskeutuivat autosta. Viisisataa epäluuloista silmäparia seurasi heidän kulkuaan höyryävän kosteaa kujaa pitkin. Epäonninen taskuvaras yritti siirtää Butlerin lompakon parempaan talteen. Butler mursi hänen sormensa edes vilkaisematta hänen suuntaansa. Sen jälkeen kansa kaikkosi heidän edestään.

Kuja kapeni liejuiseksi kanjoniksi. Maa oli märkää sadevesirännien ja viemärien antimista. Riisimatoista tehdyillä saarilla kyhjötti rampoja ja kerjäläisiä. Useimmilla kujan asukkailla ei ollut mistä antaa. Kolmea kulkijaa lukuun ottamatta.

»No?» Artemis kysyi. »Missä hän on?»

Nguyen osoitti mustaa kolmiota, joka ammotti ruostuneiden paloportaiden alla.

»Tuolla. Tuolla rappujen alla. Hän ei tule koskaan pois sieltä, ei edes ostamaan viinaa. Hän lähettää aina jonkun muun asialle. Voinko nyt mennä?»

Artemis ei vaivautunut vastaamaan. Sen sijaan hän pujotteli kujan lätäköiden välistä paloportaiden suojiin. Pimeästä erottui varovaisia liikkeitä. »Butler, antaisitko lasit?»

Butler otti parin pimeänäkölaseja vyöstään ja laski ne Artemiksen ojennettuun käteen. Tarkennusmoottori hurisi lasien sopeutuessa valaistukseen.

Artemis kiinnitti lasit kasvoilleen. Maailma muuttui radioaktiivisen vihreäksi. Hän veti syvään henkeä ja käänsi katseensa kiemurteleviin varjoihin. Olento joka istui raffiamatolla. Liikehti hermostuneesti lähestulkoon pimeässä. Artemis väänsi tarkennusnuppia. Hahmo oli pieni. Luonnottoman pieni ja kietoutunut likaiseen shaaliin. Sen vieressä lojui puoliksi liejuun hautautuneita viinikannuja. Kankaan poimuista pisti esiin käsivarsi. Se näytti vihreältä. Mutta niin näytti kaikki muukin.

»Rouva hyvä», Artemis sanoi. »Minulla olisi teille ehdotus.»

Hahmon pää nyökähti unisesti.

»Viiniä», se raakkui äänellä, joka kuulosti siltä kuin liitutaulua olisi raavittu rautanauloilla. »Viiniä, englantilainen.»

Artemis hymyili. Kielitaito, valonarkuus. Kaikki täsmää. »Itse asiassa irlantilainen. Entä ehdotukseni?»

Parantaja heilutti ovelasti luista sormeaan. »Viini ensin. Sitten puhe.»

»Butler?»

Henkivartija työnsi kätensä taskuun ja veti esiin pikkupullon hienoa irlantilaista viskiä. Artemis otti pullon ja ojensi sen kohti varjoja. Hän oli tuskin ehtinyt riisua lasit päästään, kun pimeydestä syöksähti käppyräinen koura, joka sieppasi pullon hänen kädestään. Laikukkaan vihreä käsi. Nyt hän oli varma.

Artemis tukahdutti voitonhymynsä.

»Butler, maksaisitko ystävällemme hänen palkkionsa. Täyden hinnan. Ja muistakaa, herra Nguyen: tästä ei puhuta. Muuten herra Butler tulee taas tapaamaan teitä.»

»Ei. Ei varmasti. Huuleni ovat sinetöidyt.»

»Niin onkin parasta. Tai Butler sinetöi ne pysyvästi.»

Nguyen pötki pakoon kujaa pitkin, niin helpottuneena jäätyään henkiin, ettei edes vaivautunut laskemaan saamaansa dollarinippua. Ei lainkaan hänen tapaistaan. Artemis oli kuitenkin maksanut täyden hinnan. Kaksikymmentä tuhatta dollaria. Ei niinkään huonosti puolen tunnin työstä.

Artemis kääntyi taas parantajan puoleen.

»No niin, rouva hyvä, teillä on jotain mitä minä haluan.»

Parantajan kieli lipaisi alkoholitipan suupielestä.

»On, irlantilainen. Särkee pää. Särkee hammas. Minä parantaa.»

Artemis pani pimeänäkölasit taas päähänsä ja kyyristyi hahmon tasalle.

»Rouva hyvä, minä olen aivan terve lukuun ottamatta lievää pölypunkkiallergiaa, ja sille tekään tuskin voitte mitään. Ei. Sen sijaan haluan teiltä Kirjanne.»

Eukko jähmettyi paikoilleen. Kirkkaat silmät kiiltelivät shaalin poimuista.

»Kirjan?» hän kysyi varovasti. »Minä ei tiedä mitään mistään kirjasta. Minä parantaja. Jos sinä tahtoo kirjan, sinä menee kirjastoon.»

Artemis huokaisi liioitellun kärsivällisesti. »Te ette ole parantaja. Olette ilmahinen, p'shóg, keiju, ka-dalun. Kielestä riippuen. Ja minä haluan Kirjanne.»

Parantaja oli pitkään aivan hiljaa. Sitten hän työnsi shaalin pois otsaltaan. Pimeänäkölasien vihreässä hohteessa hänen piirteensä paljastuivat pelottavina kuin halloween-naamio. Keijulla oli pitkä kyömynenä ja silminä kaksi kullanhohtoista viirua. Hänen korvansa olivat suipot ja alkoholiriippuvuus oli muuttanut ihon taikinamaiseksi massaksi.

»Ihminen, jos tiedät Kirjasta», hän sanoi hiljaa, taistellen viskin turruttavaa vaikutusta vastaan, »tiedät myös, paljonko taikuutta minulla on nyrkissäni. Voisin tappaa sinut sormia napsauttamalla!»

Artemis kohautti olkapäitään. »Enpä usko. Kun ottaa huomioon missä kunnossa olet. Olet puolikuollut. Riisiviina on turruttanut aistisi. Olet alentunut parantamaan syyliä. Säälittävää. Olen tullut pelastamaan sinut, mutta vastalahjaksi haluan Kirjan.»

»Mitä ihminen tekee meidän Kirjallamme?»

»Älä sinä sitä murehdi. Sinun ei tarvitse tietää muuta kuin vaihtoehdot, joista voit valita.»

Keijun suipot korvat värähtivät. Vaihtoehdot?

»Yksi: Et anna Kirjaa meille, ja me lähdemme kotiin, jolloin jäät mätänemään tähän läävään.»

»Hyvä», keiju sanoi. »Valitsen sen vaihtoehdon.»

»Hetkinen. Älä hätäile. Jos lähdemme ilman Kirjaa, sinä et elä enää päivääkään.»

»En päivääkään!» parantaja nauroi. »Minä elän vielä sata vuotta sen jälkeen kun te olette kuolleet. Nekin keijut, jotka on sidottu ihmisten maailmaan, elävät vuosisadasta toiseen.»

»Eivät elä, jos heillä on puoli litraa vihkivettä vatsassaan», Artemis sanoi ja napautti tyhjäksi juotua viskipulloa.

Keiju valahti kalpeaksi ja alkoi kirkua: kammottavaa, kimeää ulinaa.

»Vihkivettä! Ihminen, sinä olet murhannut minut.»

»Totta», Artemis myönsi. »Poltteen pitäisi alkaa hetkellä millä hyvänsä.»

Keiju tökkäsi sormella vatsaansa kuin koemielessä. »Mikä se toinen vaihtoehto on?»

»Ai se kiinnostaa kuitenkin? Hyvä niin. Toinen vaihtoehto: lainaat Kirjaa minulle puoleksi tunniksi. Sitten annan sinulle taikuuden takaisin.»

Keijun leuka loksahti auki. »Annat taikuuden takaisin? Mahdotonta.»

»Ei suinkaan. Minulla on hallussani kaksi ampullia. Toisessa on pullollinen lähdevettä keijujen lähteestä kuudensadan metrin syvyydestä Taran renkaiden alta. Luultavasti maailman maagisimmasta paikasta. Se kumoaa vihkiveden vaikutuksen.»

»Entä toinen?»

»Toinen on pieni tilkka ihmisten tekemää taikuutta. Virus, joka käyttää ravinnokseen alkoholia, ynnä annos kasvureagenssia. Se puhdistaa riisiviinan kehostasi vii-

meistä tilkkaa myöten, parantaa sinut riippuvuudesta ja auttaa jopa kovia kokenutta maksaasi toipumaan. Siitä tulee melkoinen sotku, mutta huomenna lennähtelet taas ympäriinsä elämäsi kunnossa, vetreänä kuin tuhatvuotias tyttönen.»

Ilmahinen nuolaisi huuliaan. Hän pääsisi taas liittymään väkeen. Houkuttelevaa.

»Mistä minä tiedän voiko sinuun luottaa? Sinä olet jo huijannut minua.»

»Hyvä kysymys. Tehdään näin. Annan veden sinulle, koska luotan sinuun. Sen jälkeen annat minun vilkaista Kirjaa. Sitten saat lääkkeen. Ota tai jätä.»

Keiju mietti. Tuska alkoi jo tuntua vatsassa. Hän ojensi kätensä.

»Suostun.»

»Niin minä vähän arvelinkin. Butler?»

Jättikokoinen palvelija avasi tarranauhalla suljetun pehmustetun kotelon, jonka sisällä oli lääkeruisku ja kaksi lasiampullia. Hän veti kirkkaamman ampullin sisällön ruiskuun ja antoi pistoksen ilmahisen hikisenkosteaan käteen. Keiju jäykistyi hetkeksi, mutta valahti sitten kokonaan veltoksi.

»Vahvaa taikuutta», hän huokaisi.

»Niin on. Mutta ei niin vahvaa kuin omasta taikuudestasi tulee sitten kun olet saanut toisen ruiskeen. Ja nyt Kirja.»

Keiju työnsi kätensä saastaisen kaapunsa poimuihin ja penkoi niitä iät ja ajat. Artemis pidätti hengitystään. Het-

ki oli koittanut. Fowleista tulisi taas suuria. Raunioista nousisi uusi imperiumi, jota johtaisi Artemis Fowl II.

Keijunainen veti esiin nyrkkiin puristetun käden.

»Et sinä sillä mitään tee. Se on kirjoitettu vanhalla kielellä.»

Artemis nyökkäsi uskaltamatta avata suutaan.

Keiju avasi ryhmyiset sormensa. Kultainen kirja, joka hänellä oli kämmenellään, oli pienen pieni, vain tulitikkurasian kokoinen.

»Tässä. Puoli tuntia niin kuin te sanotte. Ei yhtään pidempään.»

Butler otti pienen kirjan varovasti vastaan. Hän kytki virran taskukokoiseen digitaalikameraan ja alkoi valokuvata Kirjaa seitinohut sivu kerrallaan. Tehtävä vei muutaman minuutin. Sen jälkeen Kirjan sisältö oli tallennettuna kameran muistiin. Artemiksella ei kuitenkaan ollut tapana vaarantaa arvokkaita tietoja. Lentokenttien turvalaitteet olivat tunnetusti tärvelleet monta tärkeää levykettä. Niinpä hän pyysi Butleria siirtämään tiedoston matkapuhelimeen ja lähettämään sen sähköpostina Fowl Manoriin Dubliniin. Puolen tunnin kuluttua tiedosto, joka sisälsi Kirjan tekstin kannesta kanteen, oli turvallisesti tallessa Fowlin talon palvelimessa.

Artemis palautti pikkuruisen kirjan omistajalleen.

»On ilo asioida kanssanne.»

Keiju valahti polvilleen. »Ihminen. Se toinen aine.»

Artemis hymyili. »Aivan niin. Toipumista edistävä lääke. Niinhän meillä tosiaan taisi olla puhe.»

»Niin oli. Ihminen lupasi.»

»Hyvä on sitten. Mutta ennen pistosta minun on vielä huomautettava, että puhdistusprosessi ei ole mitenkään miellyttävä kokemus. Se ei tunnu sinusta yhtään mukavalta.»

Keiju viittasi kohti saastaista asuinsijaansa.

»Luuletko sinä että minä viihdyn täällä? Minä tahdon taas lentää.»

Butler veti toisen ampullin sisällön ruiskuun ja antoi pistoksen suoraan keijun kaulavaltimoon.

Keiju lysähti matolle ja alkoi täristä holtittomasti.

»Meidän onkin aika lähteä», Artemis sanoi. »Kun sata vuotta jatkuneen alkoholismin vaikutukset alkavat yhtäkkiä pyrkiä ulos kehosta keinolla millä hyvänsä, näky ei ole erityisen kaunis.»

Butlerit olivat palvelleet Fowleja jo vuosisatojen ajan. Niin oli ollut aina. Muutamien merkittävien kielitieteilijöiden mukaan englanninkielen sana *butler,* hovimestari, on saanut alkunsa juuri tästä palvelussuhteesta. Ensimmäinen säilynyt asiakirjatieto kyseisestä järjestelystä on sopimus, jolla Virgil Butler pestattiin Lordi Hugo de Fólen palvelijaksi, henkivartijaksi ja kokiksi eräälle normannien ensimmäisistä ristiretkistä.

Kymmenen vuoden iässä Butlerin suvun lapset lähetettiin erääseen yksityiseen oppilaitokseen Israeliin hankkimaan erikoiskykyjä, joita Fowlin suvun vesojen suojeleminen vaati. Opetussuunnitelmaan kuului gourmetkokkausta, ampumista, valikoima itämaisia taistelutaitoja, en-

siapukoulutusta sekä informaatiotekniikkaa. Jos Butlerille ei koulutuksen päätyttyä löytynytkään Fowlin suvun jäsentä vartioitavaksi, hänen oli helppo saada töitä kuninkaallisten henkivartijana, yleensä Monacossa tai Saudi-Arabiassa.

Kun Fowl ja Butler on saatettu yhteen, heidän suhteensa kestää koko eliniän. Ammatti on vaativa ja yksinäinen, mutta tuottoisa – sillä edellytyksellä, että palkkioistaan pääsee nauttimaan vanhuudenpäivillään. Päinvastaisessa tapauksessa omaisille maksetaan kuolintapauksesta kuusinumeroinen korvaussumma ja myönnetään kuukausittainen eläke.

Nykyinen Butler oli vartioinut nuorta Artemis-herraa kaksitoista vuotta, tämän syntymästä lähtien. Ja vaikka molemmat pitivät kiinni ikivanhoista muodollisuuksista, he olivat muutakin kuin isäntä ja palvelija. Artemis oli paras ystävän korvike, mitä Butlerilla oli, ja Butler oli Artemikselle paras isän korvike. Vaikka Artemis antoikin määräykset ja Butler totteli.

Butler pysyi pitkään vaiti, mutta kun he istuivat lentokoneessa matkalla Bangkokista Heahtrowlle, hänen oli viimein pakko kysyä.

»Artemis.»

Artemis kohotti katseensa PowerBookin ruudusta. Hän oli jo aloittanut kääntämisen.

»Mitä?»

»Siitä keijusta. Miksi me emme vain ottaneet Kirjaa mukaamme ja jättäneet häntä kuolemaan?»

»Ruumis on aina todistuskappale. Nyt väellä ei ole syytä epäillä mitään.»

»Mutta entä hän itse?»

»Tuskinpa hän kertoo kenellekään, että on näyttänyt Kirjaansa ihmisille. Sitä paitsi toinen ruiske sisälsi ainetta, joka aiheuttaa lievän muistinmenetyksen. Kun hän lopulta herää, hän ei muista viime viikosta juuri mitään.»

Butler nyökkäsi ihailevasti. Artemis-herra ajatteli aina kaikkea. Ei omena kauas puusta putoa. Niin Artemis-herrasta tavattiin sanoa. Se ei pitänyt paikkaansa. Artemis-herra ei ollut mikään vanhan puun omena, hän oli kokonaan uusi puu. Sellainen jota ei ollut nähty koskaan ennen.

Huojentunut Butlerin palasi *Guns and Ammo* -lehden pariin ja jätti isäntänsä selvittelemään maailmankaikkeuden salaisuuksia.

12-vuotias Artemis Fowl on miljonääri ja tunnetun rikollissuvun nuorin vesa. Kun Artemis kaappaa rohkean menninkäiskomisario Holly Shortin panttivangikseen, maan alla asustavien keijujen, maahisten ja peikkojen yhteisrintama uhittelee päihittävänsä kevyesti nokkelan pojankoltiaisen. Hautautuneiden Alueiden Lainvalvonta HAL huomaa kuitenkin pian kohdanneensa hämmästyttävän älykkään vastustajan. Artemis uskoo päässeensä käsiksi maanalaiseen kulta-aarteeseen, mutta juuri silloin HAL muuttaakin pelin sääntöjä...

ARTEMIS FOWL on irlantilaisen Eoin Colferin fantasiaa ja teknologiaa nerokkaasti yhdistävän maailmanmenestyssarjan avausosa.

"PYSY LOITOLLA, IHMINEN.
ET TIEDÄ MINKÄ KANSSA OLET TEKEMISISSÄ."

"Colferin voima on rikkaudessa: teksti tursuaa keijujen maailman yksityiskohtia ja maailma alkaa kiehtoa – kunnes menninkäisiä näkee melkein hereilläkin."

KANERVA ESKOLA, AAMULEHTI

#kirja
WWW.KIRJA.FI

9 789510 419076

N84.2 ISBN 978-951-0-41907-6

WSOY 1878

From ARTEMIS FOWL by Eoin Colfer. Jacket illustration © 2009 by Owen Richardson.
Reprinted by permission of Disney • Hyperion Books. All rights reserved.